

AANTEKENEN

Aan ING Hypotheken
t.a.v. de Afd. Directie klachten
t.a.v. de heer F.Stam
Antwoordnummer 11
1000 XC Amsterdam

Holten, 22 maart 2019

Betreft: verrekening van verjaarde vorderingen ingevolge het arrest d.d. 13 oktober 2015 met de hypotheekschuld (hypotheeknummer V 102-102720)

Geachte heer Stam,

Mijn rapportering heeft aanzienlijk langer geduurd dan ik voornemens was en ik u in het laatste telefoongesprek heb toegezegd, daarvoor mijn excuses. Wél heb ik nog aan een collega van u onlangs telefonisch doorgegeven, dat het allemaal wat langer ging duren. Dit in verband met het uitzoekwerk, dat ik en anderen dienden te verrichten om juridisch en feitelijk de juiste rapporten te kunnen opstellen, die de waarheid en niets dan de waarheid bevatten. Ik durf te stellen, dat daar vrijwel niets tegen in te brengen valt, ook niet door de door u beloofde deskundige advocaat die naar de zaak zal kijken.

Ik begin met te stellen, dat het werkelijk schokkend te noemen is hoe ondeskundig en onprofessioneel ING zich heeft opgesteld betreffende mijn recht op verrekening met de hypotheekschuld van de in het arrest d.d. 13 oktober 2015 van het Gerechtshof Arnhem Leeuwarden genoemde verjaarde rechtsvorderingen.

Zo stelt mr. M.M.Huijberts van Juridische Zaken in haar brief van 20 november 2018, dit in reactie op mijn brief van 27 oktober 2018, o.a., *dat voor de vorderingen die u meent te hebben op ING geen grondslag bestaat, waarna er wordt gesteld, dat de rechter dat reeds verschillende malen in verschillende instanties heeft bevonden en dat ING zich naar dit oordeel zal voegen en dat zij dit ook reeds heeft bericht in haar brief van 20 maart 2017 (m.z. 21 maart 2017)*. De brief is ondertekend door de mrs. K.A.Messelink en H. van der Woude, ook beiden van Juridische Zaken.

In die brief van 21 maart 2017 heeft mw. S.Scheffel van de afd. Beroepsklachten en Geschillen gemeld, dat zij de brief van mijn echtgenoot (inmiddels overleden) en mij van 22 februari jl. in goede orde hebben ontvangen en deze slechts ter kennisgeving aannemen. De brief was ook ondertekend door Drs. V.P van den Boogert (met de toev. Directeur). Tevens schrijft mw. Scheffel, dat de door ons in die brief van 22 februari 2017 genoemde brief van 28 december 2016 nooit ontvangen is.

Het is werkelijk te gek voor woorden en zeer onfatsoenlijk en onprofessioneel door in plaats van ons te verzoeken de brief van 28 december 2016 nogmaals aan ING toe te sturen aan het eind van dat flutbriefje simpelweg te verkondigen (letterlijk citaat): *Tot slot wijzen wij erop, dat wij uw eventuele vervolgcorrespondentie uwerzijds slechts ter kennisgeving aan zullen nemen.*

Dat niet ontvangen van brieven komt bij ING overigens vaker voor. Zo heeft uzelf mij in een telefoongesprek van 18 januari 2019 medegedeeld, dat ING mijn aangetekende brief van 8 januari 2019, waarbij een nauwkeurige berekening is gevoegd van mijn vordering op ING, evenmin had ontvangen. Enige tijd later belde ik u terug met het bericht, dat ik op het verzendbewijs had gezien, dat deze brief al op 7 januari 2019 was verstuurd en er door een persoon met de initialen R.W. voor ontvangst was getekend. In een e-mail van 23 januari 2019 meldde u mij vervolgens, dat deze brief terecht was.

In de hierboven genoemde brief van 28 december 2016, die gericht is aan de directie van ING, wordt in de eerste plaats onomstotelijk aangetoond, dat ING tijdens de schuldsaneringsregeling van mijn echtgenoot en mij ten onrechte een bedrag van € 28.133,15 aan hypotheekrente heeft geïnd. Verder wordt in die brief bewezen, dat het eindarrest van 13 oktober 2015 op tal van punten ondeugdelijk is en wordt er tenslotte degelijk onderbouwd op gewezen, dat ING ten onrechte tijdens de herroepingsprocedure heeft gesteld, dat mijn echtgenoot en ik op geen enkele wijze bereid zijn gebleken om met ING tot een minnelijke schikking te komen, waaraan wij toegevoegd hebben, dat wij ook nu nog open staan voor een minnelijke schikking. In de brief van 22 februari 2017 hebben wij o.a. gemeld, dat zowel de rechtbank als het Hof onze vordering in verband met het tijdens de schuldsaneringsregeling ten onrechte innen van hypotheekrente hebben erkend, maar geoordeeld hebben dat deze vordering is verjaard. Verder levert de brief keiharde bewijsvoering, dat het tussenarrest van 2 augustus 2016 en het eindarrest van 31 januari 2017 niet alleen berusten op inhoudelijke juridische mislagen, maar dat er tevens sprake is geweest van zwaarwegende procedurele schendingen zijdens het Hof. Dit door de zaak als een hoger beroep procedure te behandelen, terwijl het hier ging om een dagvaardingsprocedure !!.

Op 27 oktober 2018 heb ik (thans weduwe) wederom een aangetekende brief aan ING (deze keer aan de afd. Juridische Zaken) geschreven, dit op telefonisch advies van mw. S.Hillemans van ING, in welke brief wordt gesproken over mijn recht tot verrekening uit hoofde van het arrest d.d. 13 oktober 2015 op grond van wetsartikel 6:131 BW van de verjaarde rechtsvorderingen met het hypotheekbedrag, dat ING nog van mij te goed heeft. Dit met het verzoek aan ING om hetgeen ik in deze van haar te vorderen heb thans reeds op het uitstaande hypotheekbedrag in mindering te brengen, zodat ik weinig of geen hypotheekrente meer hoeft te betalen, het achterstallige onderhoud aan de woning kan laten verrichten en de woning daarna in alle rust kan verkopen.

Ook heb ik in die brief uitgelegd, hetgeen de beide door mijn echtgenoot en mij tegen ING gevoerde procedures als grondslag hadden, hoe het verloop ervan was en vermeld, wat de uitkomsten van die procedures waren en op de bladzijden 5 en 6 opgesomd, welke vorderingen van ons door de rechtbank en het Hof in de tweede procedure als verjaard waren aangemerkt. Wederom heb ik om een afspraak verzocht, daaromtrent ik heb gemeld, dat dan in een gezamenlijk overleg aan de hand van het arrest tot het juiste bedrag kan worden gekomen, waarmede het te betalen hypotheekbedrag dan zou kunnen worden verrekend.

Omdat er op deze belangrijke brief geen antwoord kwam, heb ik de brief nogmaals en wederom aangetekend aan de Afd. Juridische Zaken verstuurd.

Op 20 november 2018 ontvang ik de antwoordbrief van mw. Huijberts van Juridische Zaken, waarin o.a. wordt medegedeeld, *dat u in uw brief hebt toegezegd, dat u uit de verkoop van de woning ING wenst af te lossen*, hetgeen echter in mijn brief nergens gesteld is. Ook staat er in die brief van ING, *dat er voor de vorderingen, die u op ING meent te hebben, geen grondslag bestaat en dat de rechter dat reeds verschillende malen in verschillende instanties heeft bevonden, dat ING zich naar dit oordeel van de rechter zal voegen, zij dat ook al heeft bericht in haar brief van 20 maart 2017 en dat ING daarom aan uw verzoek om verrekening dan ook niet tegemoet zal komen*.

Uit het bovenstaande blijkt hoe vol minachting en bovendien ondeskundig ING met mededelingen en serieuze brieven van haar cliënten omgaat.

In een telefoongesprek van 22 november 2018 heeft mr. Huijberts, de schrijfster dus van de brief van 20 november 2018, wederom gesteld, dat ING bij *die visie* bleef, dit ondanks mijn betoog, dat er geen sprake was van eerdere beoordelingen door rechters van de in de dagvaarding van 20 november 2012 opgevoerde 11 vorderingen. Ook heb ik gezegd, dat het verliezen van de herroepingsprocedure, waar zij ook een beroep op deed, in deze niet van relevantie was en het arrest van de Hoge Raad d.d. 29 april 2016, welk arrest zij met betrekking tot de cassatieprocedure eveneens noemde, nu juist betekende, dat het arrest van 13 oktober 2015 in kracht van gewijsde was gegaan en dus ook gezag van gewijsde had.

In het telefoongesprek verkondigde mr. Huijberts ook steeds opnieuw, dat de vorderingen (vordering I t/m VI) niet enkel op grond van verjaring waren afgewezen, maar in hetzelfde arrest ook inhoudelijk, waarbij zij naar aannemelijk is duidde op de rechtsoverwegingen 3.6 en 3.14 van het arrest d.d. 13 oktober 2015, en dat drie financiële specialisten het daar mee eens waren. Die rechtsoverwegingen waren echter van geen enkele relevantie voor de beslissing en bovendien onjuist, hetgeen mr. Huijberts ook zelf had kunnen constateren, wanneer zij, zoals zij in het telefoongesprek heeft beweerd, de beide dossiers betreffende de door Hofs c.s. op 25 juni 2008 en 20 november 2012 uitgebrachte dagvaardingen grondig had bestudeerd. Overigens heeft mr. Huijberts wel erkend, dat er op grond van artikel 6:131 BW in principe recht op verrekening bestond, hetgeen zij overigens moeilijk zou hebben kunnen ontkennen, omdat dat wetsartikel dat duidelijk aangeeft. Met name heb ik haar ervan trachten te overtuigen, dat vordering VI onomstotelijk vaststond, omdat die ging over het door ING ten onrechte tijdens de schuldsaneringsperiode berekenen van hypotheekrente, terwijl dat ingevolge wetsartikel 303 Fw lid 1 niet was toegestaan. Zij ging daar niet inhoudelijk op in, maar bleef stellen, dat die vordering ook niet bestond.

Zeer storend was de bewering van mr. Huijberts tijdens het telefoongesprek, dat ik had toegezegd, dat ik de hypotheek zou aflossen, wanneer het huis was verkocht, welke onwaarheid zij ook al had verkondigd in haar brief van 20 november 2018. Ik heb haar dan ook duidelijk gezegd, dat zij die toezegging had verzonnen en mijn brief van 27 oktober 2018 nog maar eens goed moest nalezen, omdat daarin iets geheel anders stond en in elk geval van een dergelijke toezegging geen sprake was.

In een telefoongesprek van 8 januari jl. heeft ook u uitdrukkelijk gesteld, dit zelfs meerdere keren, dat u het eens was met de inhoud van de brief van 20 november 2018 van mr. Huijberts, welke uitspraak ik aan u heb bevestigd in mijn e-mail d.d. 22 januari 2019. Daarin heb ik u ook medegedeeld, dat ik de brief van 8 januari 2019 voornamelijk niet opnieuw wenste te sturen, omdat ik ter voorkoming van wederom foutieve stellingen en conclusies en het begaan van onrechtmatige daden zijdens ING eerst in een document onomstotelijk wilde bewijzen, dat ING ongelijk heeft met haar visie, dat de vorderingen I t/m VI zoals genoemd in het arrest d.d. 13 oktober 2015 en die door het Hof als verjaard zijn aangemerkt, in eerdere procedures reeds op inhoudelijke gronden zijn afgewezen. Het is volstrekt onbegrijpelijk, dat het tot de juristen van ING niet doordringt, dat wanneer die vorderingen al zouden zijn afgewezen, het Hof daar in het arrest van 13 oktober 2015 eenvoudigweg op had kunnen wijzen en het zodoende onmogelijk was geweest dezelfde vorderingen op verjaring te gaan beoordelen. Ik heb sterk de indruk, dat de juristen van ING maar wat roepen zonder ook maar enige kennis van de dossiers te hebben, dit met de achterliggende gedachte dat ING toch wel gelijk zal hebben, dit ook vanwege het feit, dat er door haar het gerenommeerde advocatenkantoor DLA-Piper is ingeschakeld om haar belangen te behartigen.

Vanwege de onacceptabele dwarsliggerij en ondeskundigheid zijdens ING heb ik een aantal spraakmakende documenten opgesteld, die overtuigend bewijzen hoe schandalig de beide rechtsgangen tussen Hofs c.s. en ING zijn verlopen, dit uitsluitend en alleen door toedoen van de magistraten en ING.

Bijlage 1: Analyse van het op 18 juni 2008 door Hofs c.s. tegen ING opgestarte kortgeding en van de op 25 juni 2008 en 20 november 2012 door Hofs c.s. tegen ING opgestarte bodemprocedures

Bijlage 2: Resumé van leugens, bedrog, hele en halve onwaarheden, door ING in haar processtukken toegepast.

Bijlage 3: Wetsverkrachtingen door de magistraten

Bijlage 4: Beledigingen, valse beschuldigingen en insinuerende opmerkingen jegens Hofs c.s. zijdens ING in haar processtukken

Ik ben er overigens van overtuigd, dat het in wezen niet ING zelf is geweest, die zich schuldig heeft gemaakt aan de vele fouten, leugens en zelfs bedrog in de processtukken en tijdens zittingen, maar dat het uw zeer onervaren en ondeskundige advocaat mr. J. Atema is geweest, die dit op haar geweten heeft. Bovendien weet ik uit zeer betrouwbare bron (van een buurmeisje, die bij DLA-Piper heeft gewerkt), dat jonge advocaten bij DLA gewoon over de kling worden gejaagd door hen zaken toe te wijzen, die hen ver boven de pet gaan en die zij bovendien in no time moeten uitvoeren. In het analyse-document, dat u hierbij ontvangt, is door mij meerdere malen aangegeven, dat mr. Atema veelal eenvoudigweg vele bladzijden uit haar CvA ten behoeve van haar MvA en enkele akten heeft gekopieerd, hetgeen reeds betekent, dat zij in haar MvA op grote delen van de MvGr. van mijn echtgenoot en mij helemaal niet heeft gereageerd laat staan adequaat verweer heeft gevoerd, hetgeen in het document overtuigend wordt bewezen. Het is volstrekt niet aannemelijk, dat een grote systeembank als ING, die ook grote maatschappelijke verantwoordelijkheid draagt, zich zo zou gedragen.

ING is en blijft echter verantwoordelijk voor het misselijkmakende werk van mr. Atema, hoewel zij natuurlijk gerechtigd is haar kosten te verhalen op DLA-Piper, de werkgever van mr. Atema. Ook heb ik vastgesteld, dat het zeer ongeloofwaardig is, dat een rechter als mr. J.M. van den Wall Bake het tenenkrommende vonnis van 4 december 2013 zelf heeft uitgewerkt. Dit is een oudere persoon, die jarenlang als advocaat bij Stibbe heeft gewerkt en een uitstekende staat van dienst zowel als jurist als als rechter heeft opgebouwd. Ik heb via internet meerdere vonnissen van hem bestudeerd, waar althans taalkundig en kwa wets- en jurisprudentie toepassing niets mis mee is. Hetzelfde geldt voor de genoemde raadsheren in het erbarmelijke arrest d.d. 13 oktober 2015 en de Conclusie van de P.G. d.d. 27 april 2012. Het is bekend, dat rechters, dit ook vanwege de hoge werkdruk, wanneer zij een zaak niet interessant vinden of wanneer de persoon of personen in kwestie reeds een aantal zaken verloren hebben, deze laten belanden op de stapel zaken, die vervolgens door griffiers of zelfs stagiaires worden “behandeld”, door dezen ook de vonnissen of arresten worden geschreven en een langslappende rechter niets anders doet dan zijn handtekening zetten zonder de stukken te kennen. Dit heb ik ook allemaal van ingewijden gehoord en mij vanwege het erbarmelijke werk zeer geloofwaardig voorkomt. Zelf heb ik tijdens comparitiezittingen trouwens ook ondervonden, dat rechters veelal de stukken helemaal niet bestudeerd hebben, hetgeen meermaals overtuigend uit hun vraagstellingen blijkt.

Vervolgens is het ook weer begrijpelijk hoewel uiteraard volkomen onacceptabel, dat de onervaren mensen, die dan zo'n vonnis of arrest moeten schrijven, er veelal vanuit gaan, dat de grootste partij met vrijwel altijd een advocaat van een groot kantoor wel gelijk zal hebben, waarna zij vaak letterlijk overnemen hetgeen de betreffende advocaat, hoe fout en krom ook, overnemen, zodat het eindvonnis of eindarrest een substraat van de werkelijkheid vertegenwoordigt.

Dit is ook hetgeen in de beide procedures is gebeurd, die mijn echtgenoot en ik tegen ING hebben aangespannen. Dat dit geen loze woorden zijn heb ik bewezen in de stukken, die hierbij worden overgelegd. Ik heb er zeer veel tijd aan besteed en het heeft mij ook ontzettend veel moeite gekost, hoewel anderen mij daarbij geholpen hebben. Dit werk heb ik natuurlijk voor mijzelf en mijn gezin gedaan, maar ook in het maatschappelijk belang, omdat vele anderen in het verleden vanzelfsprekend net als mijn echtgenoot en ik eveneens het slachtoffer van een dergelijke gang van zaken zijn geworden en het van groot belang is, dat deze ontoelaatbare handel en wandel in de toekomst zoveel mogelijk wordt voorkomen.

Ik ben voornemens om een boek te schrijven inzake alle facetten van de jarenlange ellende, die mijn echtgenoot en ik tijdens ING en de “integere” magistraten hebben ondervonden, in welk boek ik om het wat leesbaarder te maken ook zal verhalen over de onvoorstelbare impact in privé, die een dergelijke kafkaïaanse toestand op een mens heeft, waaronder ook mijn echtgenoot zeer onder geleden heeft alsook onze kinderen en sommige betrokken familieleden.

Ook zal ik via talloze blogs en stukken op de website www.vrouwejustitiainverval.com en via tal van media de gehele weerzinwekkende gang van zaken betreffende de beide procedures naar buiten brengen. Ik merk op, dat noch ING noch welke persoon of instantie dan ook mij laster of smaad in de schoenen zal kunnen schuiven, omdat al hetgeen ik beweere en schrijf op waarheid berust, hetgeen bewezen zal worden via alle processtukken met producties inzake de beide procedures, die in zijn geheel op de website zullen worden geplaatst.

Onlangs las ik het volgende nieuwsbericht (via Mr. Online), dat ik (deels) zal weergeven:

EUROPA: GELDKRAAN DICHT BIJ SCHENDINGEN RECHTSSTAAT

Europa werkt aan een nieuw financieel instrument om lidstaten als Polen en Hongarije te dwingen de democratische rechtsstaat te respecteren. Door voorwaarden te stellen aan subsidies wil de Europese Unie de afbraak van de rechtsstaat voorkomen. “De kraan dichtdraaien kan een goed instrument zijn,” zegt Kati Cseres, universitair hoofddocent Europees recht aan de Universiteit van Amsterdam. Volgens de verordening kan de Europese Commissie een voorstel doen, waarna de Europese Raad (de lidstaten) een besluit neemt.

Ik beschik niet alleen over de erbarmelijke vonnissen in de kwestie Hofs c.s./ING, maar ook over vonnissen en arresten in gelieerde zaken, waarin eveneens advocaten bewijsbaar een frauduleuze rol hebben gespeeld en de magistraten valsheid in geschrifte hebben gepleegd.

Het behoeft geen betoog, dat er in onze rechtsstaat ook heel veel mis is, dit met name betreffende het civiele recht, zodat ook hier de geldkraan wel een flink stuk dichtgedraaid kan worden.

In uw e-mail van 23 januari 2019 bedankt u mij voor mijn e-mail van 31 december 2018, op die dag ik overigens helemaal geen e-mail heb verzonden, en tevens voor mijn e-mail van 2 januari 2019. In deze e-mail stelt u ook, dat u contact heeft gehad met de juridische afdeling en dat die vindt, dat er geen vordering is en dat ING in haar brief van 20 november 2018 daaromtrent al uitleg heeft gegeven, dat ING de uitspraak van de rechterlijke instanties volgt en dat mijn brieven en e-mails haar niet op een andere gedachte hebben gebracht. Als reactie op mijn e-mail van 22 januari 2019 wordt nog gesteld, dat ING begrijpt, dat er van mij nog een uitgebreide klacht zal volgen, dat ING daarop zal wachten en dan zal reageren. Mijn hierbij overgelegde documenten betreffen overigens niet zozeer klachten, maar keiharde bewijzen hoeveel er tijdens de procedures zijdens ING en de magistraten mis is gegaan. Er kan zonder meer gesproken worden over een onvoorstelbare puinhoop, een rechtsstaat onwaardig.

Saillant detail: Ik heb zowel mr. Huijberts als u nu juist meerdere keren in de telefoongesprekken verteld, dat ik het met hen eens ben, dat ik me net als ING moet houden aan het arrest d.d. 13 oktober 2015, omdat dat arrest gezag van gewijsde heeft, maar dat daaruit nu juist voortvloeit, dat ik op grond van wetsartikel 6:131 BW de afgewezen rechtsvorderingen van mijn echtgenoot en mij kan verrekenen met mijn hypotheekschuld.

Tenslotte wordt er in uw e-mail in verband met de “betalingsachterstand” bedreigd met aanmelding bij BKR en zelfs de mogelijkheid genoemd, dat de woning gedwongen verkocht gaat worden.

In mijn e-mail van 23 januari 2019 heb ik gesteld, dat ik het vooral schokkend vind, dat ING consequent weigert de door haar tijdens de schuldsaneringsperiode van mijn echtgenoot en mij ten onrechte geïnde hypotheekrente terug te betalen.

In verband met het voorkomen, dat ik wederom moet procederen om mijn recht en dat van mijn overleden echtgenoot te halen, heb ik in het bijgaande analysedocument (bijlage 1) aan de hand van de processtukken nogmaals uitgebreid onderbouwd, waarom er geen sprake van is, dat de als verjaard aangemerkte vorderingen al in eerdere instanties zijn afgewezen, zoals medewerkers van ING keer op keer zowel telefonisch als schriftelijk hebben beweerd, dit met hun aldus foutieve conclusie, dat daarom geen verrekening van de in het arrest van 13 oktober 2015 genoemde verjaarde vorderingen kan plaatsvinden.

Ik merk nogmaals op, dat ING in al haar processtukken voornamelijk vol overtuiging keer op keer heeft betoogd, dat alle vorderingen zijn verjaard of lijden aan rechtsverlies en daarom niet toegewezen kunnen worden. Het kan niet anders dan dat ING bij bestudering van haar processtukken ook alleen maar tot de conclusie kan komen, dat haar stokpaardje verjaring of rechtsverlies was, dit zelfs met betrekking tot alle vorderingen.

Verder deel ik u hierbij mede, dat ik zoals ik reeds meerdere maanden heb gedaan ook vanaf heden geen hypotheekrente meer zal betalen, hetgeen geheel terecht is vanwege al hetgeen in mijn bijgesloten documenten overtuigend wordt bewezen.

Zoals u weet staat mijn woning te koop. Wanneer ING weigert mee te werken aan verrekening van het totale bedrag van de verjaarde rechtsvorderingen met het bedrag van de uitstaande hypotheek, loop ik het risico dat ik de woning niet kan verkopen wanneer er zich een goed bod voordoet. Ik stel ING hierbij reeds aansprakelijk voor de gevolgen van haar eventuele weigering, die ik eigenlijk niet verwacht, mee te werken aan de doorhaling van de hypotheek op basis van wetsartikel 6:131 BW en mij dit op een zo kort mogelijke termijn mede te delen.

Ik wijs u er nog op, dat de vorderingen zijn gebaseerd op de nakoming van een verbintenis tot schadevergoeding, zoals het Hof in de rechtsoverwegingen 2.8 en 3.13 van zijn arrest d.d. 13 oktober 2015 heeft gesteld.

Tenslotte het volgende: Ik verzoek ING met klem mij tevens het bedrag te betalen, dat mij na de verrekening alsnog toekomt, weliswaar zijnde een natuurlijke verbintenis, die niet via de rechter kan worden afgedwongen, maar dienaangaande ING als fatsoenlijke bank (zie de business principles) de plicht heeft dit bedrag aan mij te betalen.

Ook verzoek ik ING aan mij te voldoen de rechtsvorderingen VII t/m X, die zoals in het analysedocument overtuigend is bewezen, door het Hof inhoudelijk zijn behandeld i.p.v. te voldoen aan de eis van ING deze alleen op verjaring dan wel op rechtsverlies (art. 6:89 BW) te beoordelen. Bovendien heb ik onomstotelijk bewezen, dat het Hof ook inzake die inhoudelijke behandeling gruwelijk in de fout is gegaan. Inzake dit laatste verzoek bied ik aan om vergezeld van een advocaat samen met een advocaat van ING om de tafel te gaan zitten om zodoende een schikking te bereiken, zodat alle boeken gesloten kunnen worden. U heeft mij dus telefonisch toegezegd ter beoordeling van de kwestie in elk geval een deskundige advocaat in te schakelen, dus zeker niet een advocaat met het niveau van mr. Atema.

Wanneer ING niet bereid is een schikking aan te gaan inzake de rechtsvorderingen VII t/m X zal er voor mij niets anders opzitten dan de Staat der Nederlanden aansprakelijk te stellen betreffende de onrechtmatige rechtspraak in deze, zodat uiteindelijk de belastingbetaler voor deze kosten zal moeten opdraaien, hetgeen ING niet in dank zal worden afgenomen en haar naam opnieuw zal schaden. Ook ben ik voornemens om veel ruchtbaarheid aan die zeer beschamende gang van zaken te geven: een weduwe van 77 jaar, die ten onrechte een aantal vorderingen is onthouden, omdat het Hof in zijn arrest eigener beweging op de tour van een inhoudelijke behandeling is gegaan, terwijl ING een beoordeling op andere gronden had verzocht, dit uitsluitend en alleen om ING van dienst te zijn. Dat soort raadsheren zou ontslagen moeten worden, omdat zij een schande voor de rechtsstaat zijn en heel veel leed aanrichten.

Wanneer u geen reactie op deze brief wenst te geven, neem ik aan, dat u akkoord gaat met al hetgeen ik buiten de verrekening om heb gesteld. De verrekening staat in elk geval onomstotelijk vast, maar het zou eenvoudiger en klantvriendelijker zijn wanneer ING haar administratieve medewerking daarbij zou verlenen. Zo niet, dan moet ik helaas weer een gang naar de rechter maken, waarbij echter volop geput kan worden uit hetgeen ik reeds op papier heb gezet. Ook zou het m.i. mogelijk moeten zijn een notaris te vinden, die op grond van in de eerste plaats uiteraard het frauduleuze arrest d.d. 13 oktober 2015 en als aanvulling op grond van de door mij hierbij overgelegde documentatie en de complete dossiers bereid is de woning aan een eventuele koper over te dragen zonder dat u uw administratieve medewerking heeft verleend inzake de verrekening. Overigens heeft een notaris een verregaande ministerieplicht en kan hij of zij een opdracht niet weigeren, omdat een bank dwarsligt en zich niet wenst te houden aan een in gezag van gewijsde gegaan arrest.

Tenslotte wijs ik u erop, dat ik met mw. M. Tesselaar van de afd. Meldpunt van de AFM in een telefoongesprek van 6 november 2018 heb besproken, dat ik haar op de hoogte zal houden betreffende de afhandeling door ING met betrekking tot de verrekening terzake de verjaarde vorderingen.

Met vriendelijke groet,

H.M.S.Hofs-Akkermans
Jeurlinksweg 2
7451 CL Holten

e-mail: hofakker@123telcom.nl

Bijlagen: 4